

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **Maso Brejcha s.r.o.**, IČ: 26342545
sídlem Brdlíkova 287/1d, 150 00 Praha 5
zastoupena **Mgr. Veronikou Holou, advokátkou**
sídlem Pražská 140, 261 01 Příbram I

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2019 č. j. MZP/2019/520/371,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2019 č. j. MZP/2019/520/371 a rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze 18. 2. 2019 č. j. ČIŽP/43/2019/805, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení částku 9 800 Kč, a to do rukou zástupkyně žalobkyně Mgr. Veroniky Holé, advokátky.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, *in eventum* upustit či snížit uložený správní trest z označeného rozhodnutí, jímž žalovaný potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále též „*prvostupňový orgán*“ či „*inspekce*“) ze dne 18. 2. 2019 č. j. ČIŽP/43/2019/805. Prvostupňovým rozhodnutím inspekce pod výrokem I. písm. a) bod 1. až bod 15., písm. b), c) uznala žalobkyni vinnou správními delikty (konkretizovanými pod bodem 2. tohoto rozsudku) podle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též „*vodní zákon*“), za které jí uložila podle § 125c odst. 4 vodního zákona

pokutu ve výši 1 000 000 Kč; pod výrokem II. uznala žalobkyni vinnou správním deliktem (konkretizovaným pod bodem 2. tohoto rozsudku) podle vodního zákona, za který jí uložila podle § 125a odst. 4 vodního zákona pokutu ve výši 23 200 Kč; a pod výrokem III. uložila žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

2. Podle rozhodnutí prvostupňového orgánu se žalobkyně dopustila těchto správních deliktů:

I.

- *pod písm. a)* podle § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona tím, že nakládala s povrchovými vodami podle ust. § 8 vodního zákona v rozporu s povolením k tomuto nakládání, neboť jako provozovatel čistírny odpadních vod (mechanicko-biologická čistírna odpadních vod s předčištěním flotací) (dále též „ČOV“) vypouštěla na poz. p.č. 257/1 v k.ú. Hradištský Újezd odpadní vody z ČOV, do níž jsou svedeny odpadní vody z jatek na adrese Hradištský újezd 20, 336 01 Blovice, IČ: 1002875528 (dále též „provozovna“), do bezejmenného levostranného přítoku vodního toku Cecina v rozporu s platným vodoprávním povolením, které bylo vydáno rozhodnutím MěÚ Blovice, OŽP dne 25. 5. 2011 pod č. j. MUBlov 04697/11/ŽP/Du ve znění rozhodnutí MěÚ Blovice, OŽP ze dne 2. 7. 2012 č. j. MUBlov 07783/12/ŽP/Čer. s platností do 31. 6. 2021 (dále též „povolení“), tedy v rozporu s ust. § 38 odst. 3 vodního zákona, neboť:

1. v rozporu s podmínkou č. 3 výroku IV. povolení, dle které má být ČOV provozována podle schváleného provozního řádu pro trvalý provoz, vypouštěla dne 17. 6. 2015 z ČOV do bezejmenného levostranného přítoku vodního toku Cecina černě zbarvené zapáchající odpadní vody s obsahem odumřelé biomasy, a porušila tak provozní řád ČOV v bodech 5.3.1. odst. 1 a 8, které mj. stanoví, že vyčištěná voda na odtoku z ČOV nesmí zapáchat po splašcích ani hnilobným zápachem a že vyčištěná voda na odtoku z dosazováku (tzn. i na odtoku z ČOV) smí být pouze čirá nebo jemně zakalená, bezbarvá, případně žlutavá a nesmí zapáchat ani při detailním zkoumání, a zároveň tím porušila bod 10.3. a 10.5. provozního řádu, neboť ČOV byla dne 17. 6. 2015 v režimu havárie, a vypouštění odpadních vod tak mělo být přerušeno a jejich likvidace zajištěna vyvážením, přičemž v důsledku tohoto protiprávního vypouštění odpadních vod došlo k významnému znečištění povrchových vod levostranného přítoku Ceciny (silné zakalení, černé zbarvení, hnilobný zápach totožný se zápachem odpadní vody vypouštěné z ČOV) a následně též povrchových vod ve vodním toku Cecina (dne 17. 6. 2015 byly povrchové vody pod místem zaústění uvedeného levostranného přítoku silně znečištěné a zakalené až do vzdálenosti cca 50 m od silnice Blovice-Struhaře ve směru proti proudu Ceciny, tedy cca 1,6 km od odtoku z ČOV; ačkoli míra znečištění vodního toku ve směru proudu postupně klesala, i ve vzdálenosti cca 1,6 km od odtoku z ČOV byly povrchové vody Ceciny zakaleny a na dně jejího koryta byly usazeny černé sedimenty) a dále v rozporu s podmínkou č. 3 výroku IV. povolení y bodem 5.3.1. odst. 8 provozního řádu ČOV, vypouštěla dne 8. 7. 2015 z ČOV do bezejmenného levostranného přítoku vodního toku Cecina černě zbarvené odpadní vody s obsahem odumřelé biomasy, čímž zároveň porušila body 10,3. a 10.5. provozního řádu, neboť ČOV byla dne 8. 7. 2015 v režimu havárie, přičemž v důsledku tohoto protiprávního vypouštění odpadních vod došlo k dalšímu významnému znečištění povrchových vod vodního toku Cecina a jeho levostranného přítoku v úseku dlouhém nejméně 1,7 km,
2. ve vzorku typu B (24hodinový směsný vzorek) odpadních vod odebraném na odtoku

- z ČOV ve dnech 21.-22. 4. 2015 byly překročeny limity jakosti vypouštěných odpadních vod „m“ stanovené povolením v ukazatelích BSK₅ (75 mg/l) hodnotou 400 mg/l, CHSK_{Cr} (300 mg/l) hodnotou 1140 mg/l, NL (120 mg/l) hodnotou 590 mg/l,
N-NH₄ (55 mg/l) hodnotou 144 mg/l, N_{celk.} (80 mg/l) hodnotou 175 mg/l a ve vzorku odebraném ve dnech 22.-23. 4. 2015 limity BSK₅ hodnotou 140 mg/l, CHSK_{Cr} hodnotou 430 mg/l, NL hodnotou 150 mg/l,
3. ve vzorku typu B (24hodinový směsný vzorek) odpadních vod odebraném na odtoku
z ČOV ve dnech 18.-19. 3. 2014 byly překročeny limity jakosti vypouštěných odpadních vod „m“ stanovené povolením v ukazatelích BSK₅ (75 mg/l) hodnotou 170 mg/l, CHSK_{Cr} (300 mg/l) hodnotou 417 mg/l, NL (120 mg/l) hodnotou 280 mg/l,
N- NH₄ (55 mg/l) hodnotou 85 mg/l, N_{celk.} (80 mg/l) hodnotou 93,1 mg/l,
 4. ve vzorku typu B (24hodinový směsný vzorek) odpadních vod odebraném na odtoku z ČOV ve dnech 10.-11. 11. 2014 byly překročeny limity jakosti vypouštěných odpadních vod „m“ stanovené povolením v ukazatelích BSK₅ (75 mg/l) hodnotou 160 mg/l, CHSK_{Cr} (300 mg/l) hodnotou 368 mg/l, NL (120 mg/l) hodnotou 940 mg/l,
 5. ve vzorku typu B (24hodinový směsný vzorek) odpadních vod odebraném na odtoku
z ČOV ve dnech 24.-25. 9. 2015 byl překročen limit jakosti vypouštěných odpadních vod „m“ stanovený povolením v ukazateli N_{celk.} (80 mg/l) hodnotou 923 mg/l,
 6. ve vzorku typu B (24hodinový směsný vzorek) odpadních vod odebraném na odtoku
z ČOV ve dnech 29.-30.10.2014 byly překročeny limity jakosti vypouštěných odpadních vod „m“ stanovené povolením v ukazatelích N- NH₄ (55 mg/l) hodnotou 98,2 mg/l a N_{celk.} (80 mg/l) hodnotou 125 mg/l,
 7. ve vzorku typu B (24hodinový směsný vzorek) odpadních vod odebraném na odtoku
z ČOV ve dnech 18.-19.11.2015 byl překročen limit jakosti vypouštěných odpadních vod „m“ stanovený povolením v ukazateli N_{celk.} (80 mg/l) hodnotou 95,2 mg/l,
 8. v roce 2015 byl překročen bilanční limit znečištění odpadních vod vypouštěných z ČOV v ukazateli N_{celk.} (0,8 t/rok) hodnotou 2,28 t/rok,
 9. v roce 2014 byl překročen bilanční limit znečištění odpadních vod vypouštěných z ČOV v ukazateli NL (1,6 t/rok) hodnotou 2,71 t/rok,
 10. v roce 2014 byl překročen limit pro množství vypuštěných odpadních vod (1700 m³/měsíc) hodnotou 1746 m³ (leden), 1749 m³ (únor), 1749 m³ (březen), 1748 m³ (duben), 1748 m³ (květen), 1744 m³ (červen), 1745 m³ (červenec), 1750 m³ (srpen), 1745 m³ (září), 1750 m³ (říjen), 1733 m³ (listopad) a 1742 m³ (prosinec),
 11. v rozporu s podmínkou č. 3 výroku IV. povolení, podle které má být ČOV provozována

podle schváleného provozního řádu pro trvalý provoz, nepředložila provozní deník

flotační jednotky a biologické čistírny odpadních vod se záznamy pro období od 1.1.2013 do 31. 3. 2015, který měla podle bodu 8.1. odst. 7 provozního řádu ČOV

vést,

12. v rozporu s podmínkou č. 3 výroku IV. povolení, podle které má být ČOV provozována

podle schváleného provozního řádu pro trvalý provoz, v období od 1. 4. 2015 do 31. 12. 2015 neprováděla denní obsluhu ČOV, kterou měla podle bodu 8.2.2. provozního řádu ČOV provádět 1 za bezchybného provozu, obsluha flotační jednotky

nebyla provedena ve dnech 22. 4. 2015, 25.-26. 4. 2015, 28.-29. 4. 2015, 1.-3. 5. 2015, 9.-10. 5. 2015, 17. 5. 2015, 23.-24. 5. 2015, 30. 5. 2015, 7. 6. 2015, 13.-14. 6. 2015.

27. 6. 2015, 4.-6. 7. 2015, 11.-12. 7. 2015, 18. 7. 2015, 25.-26. 7. 2015, 1.-2. 8. 2015, 8.-9. 8. 2015, 15.-16. 8. 2015, 23. 8. 2015, 29. 8. 2015, 5.-6. 9. 2015, 12.-13. 9. 2015, 19.-20. 9. 2015, 25.-18. 9. 2015, 3.-4. 10. 2015, 9. 10. 2015, 11.-12. 10. 2015, 17.-18. 10. 2015, 24.-25. 10. 2015, 28. 10. 2015, 31. 10. 2015, 1. 11. 2015, 7. 11. 2015, 14.-15. 11. 2015, 17. 11. 2015, 21. 11. 2015, 12. 12. 2015, 19.-20. 12. 2015 a 24.-26. 12. 2015, obsluha biologické čistírny odpadních vod nebyla provedena ve dnech 18.-19. 4. 2015, 25.-26. 4. 2015, 29. 4. 2015, 1.-3. 5. 2015, 9.-10. 5. 2015, 16.-17. 5. 2015, 23.-24. 5. 2015, 30. 5. 2015, 13.-14. 6. 2015, 20.-21. 6. 2015, 27.-28. 6. 2015, 4.-6. 7. 2015, 11.-12. 7. 2015, 15.-16. 7. 2015, 17.-18. 10. 2015, 19. 10. 2015, 24.-25. 10. 2015, 28. 10. 2015, 31. 10. 2015, 1. 11. 2015, 7.-8. 11. 2015, 14.-15. 11. 2015, 17. 11. 2015, 21.-22. 11. 2015, 28.-29. 11. 2015, 5.-6. 12. 2015, 12.-13. 12. 2015, 19.-20. 12. 2015, 24.-26. 12. 2015, 27. 12. 2015,

13. v rozporu s podmínkou č. 3 výroku IV. povolení, podle které má být ČOV provozována podle schváleného, provozního řádu pro trvalý provoz, v období od 1. 4. 2015 do 31. 12. 2015 nevedla všechny předepsané záznamy v provozním deníku flotační jednotky a biologické čistírny odpadních vod podle bodu 13.1. a bodu 8.2.2. provozního řádu ČOV, především záznamy o měření měsíční bilance průtoku, o počasí (venkovní teplota a stav počasí), o příchodu a odchodu obsluhy, záznamy o všech manipulacích s odpady, o všech odběrech vzorků vypouštěných odpadních vod, o měření sušiny kalu, kalového indexu a o všech mimořádných situacích,

14. v rozporu s podmínkou č. 3 výroku IV. povolení, podle které má být ČOV provozována podle schváleného provozního řádu pro trvalý provoz, zaznamenávala do provozního deníku údaje v rozporu se skutečností, a porušila tak bod 8.1. odst. 7 provozního řádu ČOV, neboť dne 8. 7. 2015 prokazatelně docházelo k vypouštění odpadních vod z ČOV, ačkoli v provozním deníku biologické čistírny odpadních vod je k tomuto dni zapsáno „žádný odtok ven“,

15. v rozporu s podmínkou č. 3 výroku IV. povolení, podle které má být ČOV provozována podle schváleného provozního řádu pro trvalý provoz, neohlásila vodoprávnímu úřadu výpadek flotační jednotky ve dnech 13.-15. 4. 2015, tedy výpadek trvající déle než 8 h, jak jí ukládá bod 10.4. písm. a) provozního řádu ČOV,

- *pod písm. b)* podle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona tím, že nakládala s podzemními vodami podle § 8 vodního zákona bez povolení k tomuto nakládání, neboť v době nefunkčnosti ČOV od 16. 6. 2015 do 22. 7. 2015 vyvážela mechanicky předčištěné odpadní vody z provozovny v množství nejméně 454 m³ fekálními vozy na zemědělské pozemky v sousedství provozovny, tedy likvidovala odpadní vody vypouštěním do vod podzemních bez potřebného povolení vodoprávního úřadu, čímž došlo k porušení § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona,

- *pod písm. c)* podle § 125h odst. 1 písm. b) vodního zákona tím, že znečištění povrchových vod levostranného přítoku Ceciny a následně též povrchových vod ve vodním toku Cecina (silné zakalení, černé zbarvení, hnilobný zápach), tedy mimořádně závažné zhoršení jakosti povrchových vod recipientu, které dne 17. 6. 2015 způsobila vypouštěním odpadních vod z ČOV, neohlásila neprodleně jako havárii ve smyslu § 40 odst. 1 vodního zákona Hasičskému záchrannému sboru České republiky, jednotkám požární ochrany, Policii České republiky nebo správci povodí, a porušila tak § 41 odst. 2 vodního zákona,

za které jí prvostupňový orgán uložil podle § 125c odst. 4 vodního zákona pokutu 1 000 000 Kč;

II. podle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona tím, že nakládala s povrchovými vodami podle § 8 odst. 1 vodního zákona bez povolení k nakládání s vodami, resp. odebírala povrchové vody bez platného vodoprávního povolení. Konkrétně se jedná o odběr 580 m³ povrchových vod pro potřeby oplachů v provozovně v kalendářním roce 2015 z umělé vodní nádrže vybudované na pozemcích parc.č. 178, 166/20 a stp. 1/2 v k.ú. Hradištský Újezd, bez potřebného povolení vodoprávního úřadu, což je v rozporu s § 8 odst. 1 písm. a) bod 1 vodního zákona,

za který jí prvostupňový orgán uložil podle § 125a odst. 4 vodního zákona pokutu 23 200 Kč;

III. byla uložena žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč.

3. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobkyně podanou žalobou. Vznesené námitky lze rozdělit do následujících žalobních bodů.
4. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá, že jednání, které je jí kladeno za vinu, a kterého se měla dopustit v době od 1. 1. 2013 [viz výrok I. písm. a) bod 11. rozhodnutí prvostupňového orgánu] do 31. 12. 2015 [viz výrok I. písm. a) body 12. a 13. rozhodnutí prvostupňového orgánu], je promlčeno. K uplynutí 3 leté promlčecí doby mělo dojít nejpozději ke dni 31. 12. 2018, resp. i dříve, podle dat jednotlivých útoků, jak má na mysli výkladové stanovisko Ministerstva vnitra (dále též „MV“) [v případě přestupků podle vodního zákona spáchaných před 1. 7. 2017, je možné uložit pokutu (pravomocně rozhodnout) pouze do 3 let ode dne spáchání], a další odborná literatura (např. Bálková, V.: Problematika správního trestání v aplikační praxi České inspekce životního prostředí), i ust. § 125l odst. 4 vodního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ve věci však bylo pravomocně rozhodnuto po uplynutí objektivní promlčecí doby až dne 5. 6. 2019, kdy bylo žalobkyni doručeno napadené rozhodnutí. Žalobkyně se proto neztotožňuje se žalovaným, který tříletou promlčecí lhůtu nesprávně počítá od povinnosti zahájit správní řízení, a nikoli věc rozhodnout. Žalobkyně nesouhlasí se žalovaným, že výkladové stanovisko MV je chybné, *nedává rozumný smysl a nejedná se o autentický výklad zákonodárce*. Pokud existují dva možné výklady, je nutné aplikovat pro pachatele výklad příznivější podle zásad činnosti správních orgánů dle § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), i zásad ústavních a

správního trestání (*in dubio pro reo, in bonam partem*). Žalobkyně nesouhlasí se žalovaným, že správní delikty podle vodního zákona do 1. 7. 2017 nelze promlčet, protože každý delikt má stanovenou objektivní promlčecí dobu, v níž dojde k zániku odpovědnosti za něj. Jestliže se trestné činy promlčují, pak správní delikty také, jinak by byly postaveny na roveň trestných činů proti lidskosti a míru, válečných zločinů, či tzv. zločinů komunismu.

5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav. Za odtokem z ČOV do vodního koryta ústí kanalizační výpuště z Hradištského Újezdu. Jelikož znečištění bylo zjištěno za tímto přítokem, žalobkyně navrhla dokazování ohledně jiného zdroje znečištění (zajistit zprávu o počtu domácností, z nichž jsou odváděny odpadní vody do uvedeného přítoku, o počtu domácností, které jsou vybaveny jímkami, včetně dokladů o vývozu těchto jímek, a o způsobu předčištění vod odváděných do uvedeného přítoku), které správní orgány odmítly nepřezkoumatelným způsobem provést. Prvostupňový orgán uvedl, že jde o drobný bezejmenný tok, o vody povrchové, nejedná se o kanalizační výpuště, či o vody odpadní, současně ale uvedl, že tok obsahuje splaškové vody od obyvatel Hradištského Újezdu, kdy „*je nemyslitelné, aby tento „svod“, resp. drobný vodní tok, byl „čištěn“ na jakékoli ČOV*“, a že odpadní vody jsou předčišťovány. Žalovaný jej označil za „*výtok z blízké vodoteče, která je pouze z části recipientem předčištěných odpadních vod z několika nemovitostí osady Hradištský Újezd*“. Správní orgány obou stupňů sice připouští, že do vodního zdroje jsou odváděny splaškové (odpadní) vody, ale závěr o jejich *předčištění* i týkající se *několika nemovitostí*, považuje žalobkyně za spekulativní bez opory v provedeném dokazování. Správní orgány tak postupovaly v rozporu § 3 správního řádu a znemožnily tím žalobkyni relevantní dokazování v rozporu s § 4 odst. 4 a § 7 správního řádu.
6. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně uvádí, že nebyl vyčerpán celý předmět řízení. Správní řízení bylo zahájeno i pro skutek spočívající v překročení limitu jakosti vypouštěných odpadních vod v ukazateli $N_{celk.}$ (80 mg/l) hodnotou 99,3 mg/l [viz Oznámení o zahájení správního řízení ze dne 16. 5. 2016 - bod H. odst. 1 písm. a)]. Tento skutek byl uveden v pořadí v prvním rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 19. 6. 2017, později zrušeným v pořadí prvním rozhodnutím žalovaného. V pořadí ve druhém rozhodnutí prvostupňového orgánu tento skutek již není uveden, ani o něm nebylo rozhodnuto jinak. Proto závěr žalovaného, že „*o skutku vyloučeném ze společného projednání může být rozhodnuto samostatně*“, neodpovídá procesnímu stavu věci, protože zmiňovaný skutek nebyl nikdy vyloučen ze společného řízení.
7. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že pokuta uložená v celkové výši 1 023 000 Kč je nepřiměřeně přísná, neboť nezohledňuje pro věc významné okolnosti. I v dotčených deliktech ohrožovacích, je nutno zkoumat následky případného porušení povinnosti. V daném případě žádné konkrétní následky (negativní dopad do životního prostředí) zjištěny nebyly. Nedošlo ke vzniku škod na zdraví, na majetku, k úhynu či k závažnějšímu ohrožení živočichů a rostlin, či k závažnějšímu ohrožení životního prostředí, což připouští i žalovaný. Žalobkyně investovala do modernizace ČOV částku nad 6 000 000 Kč, přesahující běžné opravy, což prvostupňový orgán nezohlednil, a uložil v pořadí druhým rozhodnutím pokutu v totožné výši jako v prvním, zrušeném, rozhodnutí. Nebyla zohledněna ani délka správního řízení, mezi prvním a druhým rozhodnutím prvostupňového orgánu uplynulo cca 20 měsíců. Plynutí času je nepochybně významným kritériem při ukládání sankcí. Podle žalobkyně přijatá opatření odůvodňují možnost zastavení správního řízení, jelikož nedošlo ke konkrétním negativním následkům,

neprojevilo se vznikem škody). Pokud by konkrétní škoda vznikla, žalobkyně by ji mohla odstranit a úspěšně se domáhat zastavení řízení.

8. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Uvádí, že žalobkyně části napadeného rozhodnutí přikládá jiný význam, než jaký má celé odůvodnění. Odkaz na metodický materiál MV (*Průvodce k zákonu o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich*), ve kterém MV uvedlo za příklad promlčecí doby přestupek s horní hranicí pokuty do 100 000 Kč (viz str. 75 metodického materiálu), neshledal relevantním, jelikož v daném případě odpovědnost za přestupky s horní hranicí pokuty nad 100 000 Kč zaniká podle § 32 odst. 3 zákona o přestupcích nejpozději 5 let od jejich spáchání. Tato *prodloužená* objektivní lhůta zániku odpovědnosti za žalobcem spáchané přestupky pěti let doposud nezanikla. Dále žalovaný odůvodnil, proč příklad aplikace § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“), citovaný žalobkyní z uvedeného metodického materiálu, nepovažuje za autentický výklad zákonodárce.
9. Žalovaný se neztotožňuje s námitkami o neúplně zjištěném stavu věci. Ze správního spisu vyplývají důkazy, které vyvracejí tvrzení žalobkyně, že zjištěný skutkový stav se týká jiného zdroje znečištění. Žalovaný shledal, že k masívnímu nátoku silně a specificky znečištěných odpadních vod docházelo z plastové trubky vedoucí z ČOV žalobkyně, jejich zabarvení odpovídalo zabarvení odpadních vod patrných v provozu ČOV žalobkyně a znečištění vodoteče vykazovalo specifika typická pro provoz ČOV žalobkyně, včetně doprovodného jevu výskytu nitěnky obecné (*Tubifex tubifex*), obecně známého bioindikátoru silně organicky znečištěné a zahnívajících vody, kdy v prostoru nad výtokem z ČOV nic takového pozorováno nebylo. Inspektoři zaevidovali výskyt tohoto bioindikátoru v povrchových vodách recipientu odpadních vod z ČOV žalobkyně (viz např. dílčí protokol o průběhu kontroly ze dne 17. 6. 2015). Uvedené proto má oporu ve správním spisu, a žalovaný nemá tudíž pochybnosti o řádně zjištěném skutkovém stavu. Odmítnutí žalobkyní navrhaných důkazů proto neznamena zásah do jejích práv, neprovedení některých jí navrhaných důkazů bylo řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodněno.
10. Žalovaný k tvrzenému nevyčerpání celého předmětu řízení uvádí, že ukazatel znečištění vypouštěných odpadních vod $N_{celk.}$ (celkový vázaný dusík) nebyl inspekci do (v pořadí druhého) rozhodnutí ve věci zahrnut, jednalo se o zanedbatelnou položku znečištění ve vztahu k ostatním naměřeným ukazatelům. Současně ze správního spisu nevyplývá, že by tato položka byla inspekci vyloučena k samostatnému řízení. Podle žalovaného neprojednáním jednoho z ukazatelů znečištění odpadních vod z ČOV žalobkyně nemohlo dojít k zásahu do jejích práv, a změnu právního hodnocení ve vztahu k obsahu celkového vázaného dusíku v odpadních vodách z ČOV žalobkyně inspekce odůvodnila právě jeho zanedbatelností; s tímto se žalovaný ztotožnil.
11. K námitce nepřiměřenosti správního trestu žalovaný má za to, že v daném případě se jednalo o správní delikt (přestupek) ohrožovací, k naplnění skutkové podstaty postačí ohrožení zájmu chráněného vodním zákonem. Žalobkyně byla uznána vinnou z přestupků, za nejprísneji postižitelný bylo možné uložit pokutu do 5 000 000 Kč. Správní trest byl uložený při spodní hranici zákonného rozmezí a s ohledem na majetkové poměry žalobkyně není nepřiměřeným. Délka trvání správního řízení nemá podle žalovaného vliv na výši trestu, jak uvedl na str. 9 napadeného rozhodnutí. Modernizace ČOV byla zahájena v době trvání správního řízení, po upozornění na nadále neudržitelný způsob provozování

ČOV, a byla posouzena za polehčující okolnost. Tato modernizace neznamená, že by se žalobkyně tím měla vyvinut z odpovědnosti za vytýkané přestupky. Zproštění odpovědnosti je stav, kdy účastník řízení za přestupek neodpovídá. Žalobkyně se nemůže odpovědnosti za přestupek zprostit, jelikož bylo zjištěno, že z její strany nebyla vykonávána povinná či potřebná kontrola nad fyzickou osobou, jejíž jednání je přičitatelné žalobkyni. Z protokolu o kontrole ze dne 18. 5. 2016 např. vyplývá, že v době od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2015 v souladu s provozním řádem nebyl veden provozní deník, do něj nebyly zapisovány předepsané záznamy, obsluha ČOV nedocházela na ČOV denně, či provozní deník se záznamy do 1. 4. 2015 nebyl ke kontrole předložen z důvodu jeho neexistence. Liberační důvody tak podle žalovaného nenastaly. Jelikož napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, odůvodněno, vypořádalo všechny odvolací námitky, pro moderaci nejsou dány důvody.

12. Žalobkyně v replice setrvala na shora uplatněné žalobní argumentaci. Nad rámec již uvedeného připomíná, že žalovaný vychází ze zákona o přestupcích, který nabyl účinnosti od 1. 7. 2017, tedy se podle žalobkyně nevztahuje na jednání, kterého se měla dopustit v době od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2015. Pětiletá promlčecí doba přestupku, na níž poukazuje žalovaný, též nemůže být *ultima ratio* delší než nejkratší promlčecí doba podle zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též „TrZ“). Závěry žalovaného považuje za nejasné, bez opory v provedeném dokazování. Dále žalobkyně nesouhlasí s tím, že ukazatel $N_{\text{celk.}}$ s hodnotou 99,3 mg/l nebyl zahrnut do jednání pro tvrzenou bagatelnost, jelikož ukazatel ve výroku I. bod 7., který je jí kladen za vinu, měl ukazatel ještě nižší, jednalo se o $N_{\text{celk.}}$ s hodnotou 95,2 mg/l.
13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy v rozhodném znění:
15. Podle § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako oprávněný dopustí správního deliktu tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 v rozporu s povolením k nakládání s vodami.*
16. Podle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 odst. 1 bez povolení k nakládání s vodami.*
17. Podle § 125h odst. 1 písm. b) vodního zákona *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako původce havárie dopustí správního deliktu tím, že neohlásí neprodleně havárii podle § 41 odst. 2.*
18. Podle § 125c odst. 4 vodního zákona *za správní delikt podle odstavce 1 písm. a) spáchaný vypouštěním odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních v rozporu s povolením k nakládání s vodami se uloží pokuta do 5 000 000 Kč.*
19. Podle § 125a odst. 4 vodního zákona *za správní delikt podle odstavce 1 písm. b) spáchaný odběrem povrchových vod bez povolení k nakládání s vodami se uloží pokuta ve výši násobku sazby 40 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných povrchových vod a celkového množství těchto vod, nejvýše však ve výši 10 000 000 Kč.*

20. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „*Listina*“) trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.
21. Podle § 125l odst. 4 vodního zákona *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán.*
22. Soud o podané žalobě uvažil následovně:
23. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010 č. j. 7 As 11/2010-134, jsou správní soudy povinny přihlížet k zániku odpovědnosti za správní delikt, respektive přestupek z úřední povinnosti bez ohledu na to, zda tato námitka byla žalobcem uplatněna, či nikoliv (obdobně viz nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2009 zn. II. ÚS 1416/2007, či ze dne 26. 2. 2009 zn. I. ÚS 1169/07). S ohledem na uvedené se soud předně zabýval otázkou zániku odpovědnosti žalobkyně za předmětný přestupek.
24. Při posouzení této otázky musel soud nejprve vyjasnit otázku, podle které právní úpravy se zánik odpovědnosti žalobkyně za předmětný přestupek v projednávaném případě posuzuje.
25. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.
26. Pojem *trestnost* užitý v čl. 40 odst. 6 Listiny podle nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2002 sp. zn. III. ÚS 611/01, nebo rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004 č. j. 6 A 126/2002-27, pak dopadá i na správní trestání.
27. V projednávaném případě přestupkové jednání, které je žalobkyni kladeno za vinu, bylo spácháno podle rozhodnutí inspekce v rozmezí ode dne 1. 1. 2013 [viz výrok I. písm. a) bod 11.] do dne 31. 12. 2015 [viz výrok I. písm. a) bod 12. a bod 13.], což je před účinností zákona o přestupcích. K tomuto datu bylo součástí účinné právní úpravy obsažené ve vodním zákoně ust. § 125l, shora citované, podle kterého odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán. Zánik odpovědnosti právnické osoby tak byl mj. spojen s uplynutím doby 3 let od okamžiku, kdy byl přestupek spáchán.
28. Oproti tomu zákon o přestupcích upravuje zánik odpovědnosti z důvodu uplynutí doby v § 29 a násl., přičemž zánik odpovědnosti váže toliko na uplynutí doby od okamžiku spáchání přestupku. Délka promlčecí doby se pak odvíjí od závažnosti přestupku (viz § 30 zákona o přestupcích). V případě přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona (viz výrok I. rozhodnutí inspekce) pak činí prekluzivní doba podle § 30 písm. b) zákona o přestupcích 3 roky, neboť horní hranice pokuty za přestupek podle § 125c odst. 4 vodního zákona přesahuje hranici 100 000 Kč. Porovnáním podmínek zániku odpovědnosti mezi vodním zákonem a zákonem o přestupcích nelze dospět k jinému závěru, než že úprava podle ust. § 125l vodního zákona byla pro žalobkyni příznivější. Podmínky zániku odpovědnosti žalobkyně za předmětný přestupek tak je nutno posuzovat podle vodního zákona ve znění ke dni spáchání přestupků.
29. Pro úplnost soud doplňuje, že nepřehlédl, že ke dni vydání rozhodnutí prvostupňového orgánu (dne 18. 2. 2019) a napadeného rozhodnutí (dne 28. 5. 2019) bylo součástí právní

úpravy i ust. § 112 odst. 2 zákona o přestupcích. Uvedené ustanovení bylo nálezem Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 15/19, a ze dne 16. 6. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 4/20, zrušeno z důvodu rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny. Ke znění § 112 odst. 2 zákona o přestupcích proto nelze v projednávaném případě přihlížet (*ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*). Nová právní úprava obsažená v zákoně o přestupcích není pro žalobkyni příznivější, když by k prekluzi odpovědnosti za přestupek ze strany žalobkyně nedošlo.

30. V projednávaném případě byl přestupek zmíněný pod výrokem I. písm. a) bod 11. rozhodnutí inspekce spáchán od počátku období 1. 1. 2013, neboť žalobkyně nepředložila provozní deník se záznamy, byť jej měla podle provozního řádu ČOV od uvedeného data vést.
31. Ze správního spisu v dané věci vyplývá, že Povodí Vltavy, státní podnik, dne 13. 5. 2014 doručil inspekci podnět ze dne 7. 5. 2014 zn. 23274/2014-343/Bl, SP-2014/6359, v němž upozorňuje inspekci na nedovolené vypouštění odpadních vod z ČOV žalobkyně do vodního toku Cecina, a to vod povrchových, v rozporu s povolením vodoprávního úřadu MÚ Blovice (ze dne 25. 5. 2011 č. j. MU Blov 04697/11/ŽP/Du) s překročením v něm uvedeného ukazatele. K podnětu podatel připojil dva protokoly o zkoušce odpadní vody ze dne 2. 4. 2014. Na tento podnět inspekce nereagovala.
32. Povodí Vltavy, státní podnik, dne 28. 5. 2015 doručil inspekci v pořadí druhý podnět ze dne 25. 5. 2015 zn. 26831/2015-343/Bl, SP-2015/6750, v němž opětovně upozorňuje inspekci na nedovolené vypouštění odpadních vod z ČOV žalobkyně do vodního toku Cecina, a to vod povrchových, v rozporu s povolením vodoprávního úřadu MÚ Blovice (ze dne 2. 7. 2012 č. j. MU Blov 07783/12/ŽP/Čer) s překročením v něm uvedených tří ukazatelů. K podnětu podatel připojil dva protokoly o zkoušce odpadní vody ze dne 22. 4. 2015.
33. Z výše uvedeného vyplývá, že dne 13. 5. 2014 a následně dne 28. 5. 2015 (po více než roce) se o přestupku na úseku vodního hospodářství včetně možného pachatele dozvěděl prvostupňový správní orgán. Ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012 č. j. 7 Afs 14/2011-115, se správní orgán „dozví“ o porušení právních předpisů dnem, kdy soustředí onen okruh poznatků, informací a důkazních prostředků, z nichž lze na spáchání přestupku usoudit. Není rozhodující, zda v tento den již byl zpracován kontrolní protokol, ani zda tyto poznatky byly analyzovány a posouzeny se závěrem, že přestupek byl spáchán a kým. Při aplikaci uvedeného závěru Nejvyššího správního soudu na projednávaný případ, dospěl zdejší soud k dílčímu závěru, že se prvostupňový orgán dozvěděl o spáchání přestupku včetně možného pachatele nejpozději dne 28. 5. 2015, a to podle v pořadí druhého podnětu, ohledně něhož bylo následně oznámením zahájeno správní řízení dne 16. 5. 2016 (ohledně v pořadí prvního podnětu ze strany Povodí Vltavy, státního podniku, řízení zahájeno nebylo). Toto oznámení o zahájení řízení (č. j. ČIŽP/43/OOV/SR01/1507590.001/16/ZLG) bylo žalobkyni doručeno dne 19. 5. 2016. Z výše uvedeného vyplývá, že k zahájení řízení o předmětném přestupku došlo v rámci tzv. subjektivní jednorocní lhůty, kdy se inspekce o

podnětu dozvěděla, v souladu s § 125l odst. 4 vodního zákona, neboť v pořadí druhý podnět od Povodí Vltavy, státního podniku, inspekce obdržela dne 28. 5. 2015.

34. Jinak je tomu s tzv. objektivní lhůtou, neboť soud shledal, že inspekce zahájila žalobkyni řízení pro delikt ní jednání i starší tři let ode dne spáchání delikt ní jednání.
35. V daném případě oznámení o zahájení řízení ze dne 16. 5. 2016 (č. j. ČIŽP/43/OOV/SR01/1507590.001/16/ZLG) bylo žalobkyni doručeno dne 19. 5. 2016. Jednání, které je jí v něm kladeno za vinu, je z období od 1. 1. 2013 popsáno ve výroku I. písm. a) bod 11. rozhodnutí inspekce, neboť žalobkyně nepředložila deník flotační jednotky a biologické ČOV se záznamy od 1. 1. 2013, který měla vést. Jednání, které inspekce měla žalobkyni klást za vinu, by tak mělo být nejpozději spojeno s datem 16. 5. 2013. Jednání staršího data je již po lhůtě tří let ode dne, kdy správní delikt byl spáchán. Ve vztahu k tomuto jednání tudíž *nullum crimen sine lege* zanikla v rámci prekluze odpovědnost žalobkyně (za část předmětného přestupku).
36. Protože soud shledal, že došlo k dílčí prekluzi odpovědnosti žalobkyně za přestupek, což má vliv zejména na výši uložené pokuty, nezbylo jinak, než napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvostupňového orgánu zrušit.
37. S ohledem na důvod zrušení rozhodnutí správních orgánů se soud nezabýval již žalobními námitkami, neboť by to bylo nadbytečné.
38. Protože v projednávaném případě došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005 č. j. 3 As 57/2004-39). Ze stejného důvodu soud zrušil v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. i rozhodnutí inspekce.
39. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání (navzdory skutečnosti, že žalobkyně v reakci na výzvu soudu sdělila, že s rozhodnutím bez jednání nesouhlasí), neboť takový postup mu umožňuje § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
40. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně, a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související s právním zastoupením žalobkyně advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč [§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. Vyhlášky]. Náklady právního zastoupení žalobkyně jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky). Soud z rejstříku plátců zjistil, že žalobkyně není plátcem DPH. Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, činí tedy částku 9 800 Kč (bez DPH). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve shora stanovené lhůtě do rukou právní zástupkyně žalobkyně. Jelikož v replice žalobkyně do věci nevnesla nové světlo, soud neshledal důvod, aby náklad za repliku žalobkyni přiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. listopadu 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu